

14. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30.

15. Кримінальний Кодекс країни: Науково-практичний коментар: за станом законодавства і Постанов Пленуму Верховного Суду України на 1 грудня 2001 р./ За ред. С.С. Яценка. Київ.: А.С.К. 2002. С. 783.

16. Зброя, інші предмети, що використовуються в якості зброї, як знаряддя вчинення злочину. Кримінально-правове регулювання та забезпечення його ефективності: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. Прудніков Я.В. Харків. 2018. 552 с.

17. Вознюк А.А., Арешонков В.В. Озброєність банди: кримінально-правові та криміналістичні проблеми. Криміналістичний вісник. Київ. 2013. № 1. С. 15–22.

18. Книженко О.О. Кваліфікація злочинів, що вчиняються з використанням вогнепальної зброї, бойових припасів чи вибухових речовин. Вісник академії прокуратури України. Київ. 2017. № 1 (47). С. 70–74.

ІНКОРПОРАЦІЯ ЯК ЗАСАДА ЕФЕКТИВНОЇ КОДИФІКАЦІЇ ЮВЕНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Котик Г. В.

*аспірантка кафедри державно-правових дисциплін
факультету права, економіки та кібербезпеки
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Запорукою подальшого розвитку нормативного регулювання ювенальної сфери в Україні є проведення ефективних процедур систематизації, зокрема прийняття Ювенального кодексу. Однією з ключових засад кодифікації ювенального законодавства є проведення інкорпораційного впорядкування наявного нормативно-правового матеріалу. Відтак, загальнотеоретичні дослідження особливостей інкорпорації є актуальним напрямом наукових розробок сучасної юриспруденції.

Окремими аспектами питання інкорпорації законодавства займалися такі представники української юриспруденції як: К.В. Головка, О.В. Петришин, С.П. Погребняк, В.С. Смородинський, Ю.С. Шемшученко та ін.

Інкорпорація (пізнюлат. *Incorporatio* – включення до складу) – об'єднання нормативно-правових актів у збірники чи зібрання, розташування їх у певному порядку без зміни змісту. Результатом інкорпорації є зовнішнє опрацювання чинного законодавства [2].

Головною характеристикою інкорпорації є її «синтетичність» – поєднання окремих частин у певну цілісність без зміни власних ознак частин. Зазначена характеристика отримує вираз в тому, що будь-які зміни до змісту нормативних актів, які розміщуються у збірниках, як правило, не вносяться, чим забезпечується незмінність та сталість правового регулювання.

Слід погодитися із К. В. Головка, щодо запропонованих нею варіантів класифікацій інкорпорації права: «а) залежно від критерію угруповання відповідних актів – на хронологічну, предметну, алфавітну тощо; б) залежно від періоду здійснення – на періодичну (безперервну) та одноразову; в) залежно від кола осіб, на які розповсюджують свою дію відповідні нормативні акти, – на інкорпорацію загальнодержавних актів законодавства та інкорпорацію місцевих актів законодавства; г) залежно від суб'єкта інкорпорації – на офіційну та неофіційну інкорпорацію законодавства» [1, с. 23].

В сучасній теорії права, в залежності від юридичної сили збірників та зібрань законодавства, які видаються, інкорпорацію пропонують поділяти на офіційну, офіціозну (термін запропонований В. С. Нерсесянцем) та неофіційну.

Вважаємо, що більш коректною є бінарна модель класифікації, згідно якої слід виділяти офіційну та неофіційну інкорпорацію (класифікаційним критерієм тут виступає юридична сила оформленого результату інкорпорації та статус суб'єкта її проведення).

Відносно суб'єктного складу інкорпораційної діяльності, в нашому дослідженні ми підтримуємо теоретичні розробки представників харківської правової школи зокрема, щодо виділення двох груп суб'єктів: «до першої групи належать спеціально уповноважені органи державної влади та органи місцевого самоврядування, які здійснюють офіційну систематизацію. Її результатами є прийняття кодифікованих нормативно-правових актів (кодексів), видання офіційних збірників законодавства (як правило, під грифом уповноваженого міністерства або відомства), методичних посібників для органів публічної влади та ін. До другої групи суб'єктів систематизації входять приватні особи громадяни та організації. Систематизація здійснюється ними за власною ініціативою з метою правового забезпечення господарської, наукової, освітньої або іншої діяльності. Така систематизація називається неофіційною. Її результатами є видання друкованих збірників, комп'ютерних баз даних та ін.» [3, с. 221-222].

До позитивних здобутків, які можуть бути отримані в якості результатів інкорпорації слід відносити наступні: 1) прийняття переліку рекомендацій щодо нових законів та інших нормативних актів, які були б покликані усунути недоліки, прогалини в законодавстві, виявлені за допомогою інкорпорації; 2) отримання необхідної інформації для усунення множинності нормативних актів, які регулюють відносини з одного і того ж питання; 3) впорядкування нормативно-правового матеріалу, приведення його до визначеної системи; 4) розміщення нормативного матеріалу за тематичними або хронологічними розділами; 5) розміщення нормативного матеріалу за юридичною силою актів які підлягають інкорпорації; 6) виявлення найбільш принципових норм відповідно до предмету та методу правового регулювання; 7) системне поєднання нормативно-правових актів в яких містяться конкретизуючі положення відносно завдань інкорпорації; 8) підготовка рекомендацій щодо подальшого узгодження нормативно-правових актів; 9) встановлення повторів, колізійних положень, положень які потребують заміни («дефектування» нормативно-правового матеріалу).

Зазначені результати інкорпорації формують вихідні засади для проведення ефективних процедур кодифікації, в тому числі, й ювенального законодавства.

Література:

1. Головка К.В. Інкорпорація муніципального законодавства України: проблеми класифікації. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. № 3. 2019. С. 20-23.

2. Інкорпорація // *Юридична енциклопедія* : [у 6 т.] / ред. кол. Ю.С. Шемшученко (відп. ред.) [та ін.]. К. : Українська енциклопедія ім. М.П. Бажана, 1998. Т. 2 : Д – Й. 744 с.

3. Теорія держави і права: підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О.В. Петришин, С.П. Погребняк, В.С. Смородинський та ін.; за ред. О.В. Петришина. Харків: Право, 2014. 368 с.